

het gezicht; dof en vreugdeloos en moe van het wachten, op iets dat niet kwam.

Iets dat haar naar de brievenbus joeg, wanneer de krakende tasch van den besteller zijn geknerp in de stilte van den singel hooren deed, dat haar redeloos den buitenweg opdreef bij de beklemming van den zomeravond die daalde, weeral zonk. Dit, iets, dat geen naam droeg, doch honger was, honger, dorst, een almachtige liefde-behoefte.

* * *

Op een dag werd Louise ziek. Haar egaal bleek gezicht kreeg een okerkleur. Van nieuw perkament leek het de tint van 't eeuwenoude materiaal te verkrijgen.

In den aanvang der ziekte leed zij weinig. Het was of de innerlijke kracht, die haar leven zoo sterk had bestuurd, nu de gelatenheid-in-ziekte tot een sterkte deed zijn.

— Begreep Louise niet dat de dood haar wachtte?

Of zou de zuster, die altijd alles beter had geweten, meenen dat ze beter werd, niettegenstaande het vonnis van den dokter, door dezen aan Hannie toevertrouwd. Van Louise kon Hannie zich dat best indenken, Louise die zoo knap was, letterlijk van elke wetenschap verstand had, die verkozen had, stil met haar te leven — behalve dan de maandenlange reizen die ze alleen maakte — doch die, zoo ze gewild had, het leven van Dolf had kunnen hebben, zoo bekend en gewaardeerd en vertrouwd met alles wat in 't stadje bewoog aan geestelijk leven.

Ze tobde nog, Hannie, of ze op den dood moest voorbereiden of niet, toen reeds duidelijk de vernietiging begon, met oogen die al te zacht werden en de doffe rust gingen vertoonen van een ziel die wordt gedooft.

De felle, verbeterde leefkracht had zijn spanning losgelaten en de vlam eener aangevuurde ziel, die in den donkren blik had gestoken, was ineengezonken tot gloed. Door het bruin-geel der huid drong een blos van koorts en de oogen, hun wilsdwang kwijt, werden een diep bed van zachtheid, waarin Hannie's bange blik neergleed om er nog meer beangstigd uit op te stijgen.

In een verwondering bekeek Louise telkens haar koortsige gezicht. . . . ze had dus ook frischrood bloed gehad, vlak achter dat geel, het dorre geel harer huid, dat haar jeugd en levensloop had bepaald. Als ze den spiegel weer teruggaf aan Hannie's reikende hand, gleed er een vreugdige tevredenheid, alsof er nu een oplossing van 't een of ander in haar ziel had plaats gegrepen, over haar gelaat.

Nu kon — scheen die gelaatstrek te zeggen — zij zich schikken tot de groote rust, die rechtvaardige rust, die voor alle vrouwen, begeerden en onbegeerden, eindelijk hetzelfde is.